

Arrest

nr. 317 680 van 29 november 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3 / 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 mei 2024 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten.

Op 6 juli 2022 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 8 januari 2024 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 25 maart 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Gughat nabij de stad Sargodha in de provincie Punjab in Pakistan. U bent een ahmadiyya moslim. Van 2010 tot 2017 woonde u in Lahore. U zat daar op internaat. In 2016 kwam er een jongen uit uw geboortedorp naar het internaat in Lahore, en maakte in de school bekend dat u een ahmadiyya moslim bent. U verloor uw vrienden en werd meermaals geslagen door andere leerlingen. Uw leerkracht wou u niet helpen. In 2017 werd u uiteindelijk van school gestuurd. In 2018 ging u naar het Punjab college. Ook daar was u slachtoffer van pesterijen en andere problemen. In 2021 behaalde u, na moeilijkheden, uiteindelijk uw diploma en begon u een bachelor 'computer science'. Omdat u ook op de universiteit problemen ondervond, maakte u uw studies niet af. Na uw studies hielp u uw vader op de landbouwgronden. Tevens was u actief in de Pakistaanse ahmadiyya-gemeenschap, waarbij u de functie had van 'nazim itfal'. Uw familie ondervond problemen met de naburige boerderijen en werd regelmatig beledigd door imams. In april of mei van 2021 kwam er een groep van 40 of 45 imams naar de begraafplaats van de ahmadiyya's en spoot zwarte verf over de koranverzen op de grafstenen. Hierna viel de groep imams jullie boerderij aan en werden jullie geslagen. Hoewel jullie een klacht indienden bij de politie, werden jullie niet verder geholpen. In 2022 vernielde een grote groep mensen, begeleid door de politie, jullie begraafplaats volledig en kwam hierna opnieuw naar jullie boerderij. U was alleen thuis en trachtte te vluchten via het veld, maar werd door hen onderschept en geslagen. U werd met de dood bedreigd en uw tractor werd vernield. Na deze incidenten was u bang en gestrest, en uw vader contacteerde dan ook een smokkelaar die u naar Europa zou brengen. Voor uw vertrek, in juni 2022, werd uw huis bekogeld met stenen en werd u geroepen om naar buiten te komen. Voorts werd er een dure koe van jullie vergiftigd. Enkele dagen later verliet u Pakistan en reisde u naar België waar u op 6 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. U bent sinds uw verblijf in België lid van de Belgische ahmadiyya-gemeenschap.

Ongeveer drie maanden na uw vertrek, verliet ook uw moeder Pakistan. Zij verblijft momenteel in Nederland. Uw vader en broers verblijven (ondergedoken) in Pakistan.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende stukken neer: uw originele identiteitskaart, foto's van acties door moslims tegen het ahmadiyya-geloof, foto's en documenten aangaande de algemene situatie van de ahmadiyyagemeenschap, foto's van vernielde grafstenen van de begraafplaats van uw dorp, uw originele AIMS-lidkaart, foto's van uzelf tijdens activiteiten van de Belgische ahmadiyya-gemeenschap, een betalingsbewijs van uw bijdrage aan de Belgische ahmadiyya-gemeenschap.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Zo bevat de Pakistaanse 'Penal Code' meerdere artikelen die er specifiek op zijn gericht om het geloof van de Ahmadiyya-gemeenschap als blasfemie te beschouwen en strafrechtelijk te vervolgen. In deze context ontstond een klimaat van religieuze intolerantie en straffeloosheid ten aanzien van de Ahmadiyya-gemeenschap, dat de leden van deze gemeenschap blootstelt aan mishandeling, geweld en intimidatie vanwege sommige medeburgers, alsook vanwege de Pakistaanse overheid. Dit klimaat van religieuze intolerantie en straffeloosheid wordt door de Pakistaanse autoriteiten gedoogd en in sommige gevallen zelfs aangemoedigd, zoals bijvoorbeeld het tolereren en vergoelijken van anti-Ahmadi-propaganda vanwege onder meer extremistische, religieuze groeperingen. Ook in het dagelijkse leven worden de Ahmadi geconfronteerd met haat, (valse) beschuldigingen van blasfemie, bedreigingen, economische belemmeringen en andere discriminatoire bejegeningen vanwege hun medeburgers. De meerderheid van geweldspiegelingen en/of aanklachten van blasfemie tegen de gemeenschap is afkomstig van medeburgers, omwonenden, van lokale geestelijken, al dan niet opgezwepen door haatspeech, en geïndoctrineerd door onevenwichtige curricula in het onderwijs en straffeloze uitingen van haat in de media, ook door politieke leiders. Het aantal aanklachten tegen Ahmadi's onder de blasfemiewetgeving is gedaald sinds 2018 maar vanaf 2021 is een stijging te bemerken. In 2021 en 2022 werden respectievelijk 110 en 107 Ahmadi's aangeklaagd.

Verder dient erop gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat lokale personen die een positie bekleden en een zeker aanzien genieten in de Ahmadiyya-gemeenschap het meeste risico lopen om het slachtoffer te worden van een doelgerichte aanval of moord. Dient evenwel te worden opgemerkt dat het aantal Ahmadi in Pakistan geschat wordt tussen 400 000 tot 600 000 en 2 miljoen tot 5 miljoen, terwijl het

aantal doelgerichte moorden in de jaren 2014-2020 varieert tussen twee en elf moorden per jaar. In de jaren 2021-2022 en de eerste helft van 2023 ging het om respectievelijk 3, 3 en 1 moorden per jaar.

Hoewel rekening moet worden gehouden met mogelijke onderrapportering van geweldsdelicten tegen Ahmadi's, en hoewel het CGVS zich bewust is van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, dient in het licht van de beschikbare landeninformatie besloten te worden dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan als dusdanig niet volstaat om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling of te de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de **"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan"** van januari 2017 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5857ed0e4.html> of <https://www.refworld.org>). Hierin stelt de UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of religion, ethnicity, (imputed) political opinion, and/ or other relevant grounds, depending on the individual circumstances of the case". Uit de **COI Focus Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap van 10 oktober 2023** (waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat UNHCR sinds januari 2020 geen nieuwe richtlijnen heeft gepubliceerd met betrekking tot religieuze minderheden in Pakistan.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Ten gronde verklaarde u dat u niet naar Pakistan kan terugkeren omdat u vreest vermoord te worden omwille van uw religie. U verwees hierbij naar verschillende incidenten en problemen, zoals hierboven uiteengezet. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, om onderstaande redenen.

Wat betreft de discriminatie, problemen en incidenten waar u gewag van maakte, zowel op school, universiteit als in het dorp en op de boerderij (NPO, p. 6-7), liet u na enige bewijzen hiervan neer te leggen. U heeft deze zaken nooit laten attesteren, noch andere stukken voorgelegd die uw voorgehouden problemen en incidenten zouden kunnen aantonen. De aangehaalde problemen en incidenten zijn dus niets meer dan een loutere blote bewering die u op geen enkele manier hardmaakte. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat u uw problemen zou gemeld hebben of hulp heeft gevraagd bij de ahmadiyya-gemeenschap (NPO, p. 12). Dat u nooit enige inspanning heeft geleverd om uw problemen te rapporteren bij de gemeenschap of getracht heeft naar oplossingen te zoeken is weinig geloofwaardig. Ofschoon het slechts bij blote beweringen bleef dient aangestipt dat dergelijke geïsoleerde 'incidenten' allerm minst als voldoende zwaarwichtig kunnen worden bestempeld om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Voorts wordt uw geloofwaardigheid, en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw voorgehouden relaas, aangetast daar er een opmerkelijke tegenstrijdigheid in uw verklaringen werd vastgesteld. Zo haalde u een incident aan dat zou hebben plaatsgevonden in 2022, waarbij jullie begraafplaats in het dorp volledig vernield werd en u vervolgens geslagen werd en met de dood bedreigd werd toen u alleen thuis was. U bleef na dit incident steeds thuis en uw vader begon uw vertrek uit Pakistan te regelen. Vervolgens, in juni 2022, zou een groep mensen uw huis bekogeld hebben met stenen en uw naam geroepen hebben. Er werd eveneens een koe vergiftigd (NPO, p. 7). Op basis van uw verklaringen vonden voornoemde incidenten allen in het voorjaar van 2022 plaats, en vertrok u enkele dagen na het laatste incident in juni 2022 uit Pakistan (NPO, p. 7). Hiermee tegenstrijdig verklaarde u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud echter, dat u in 2022 zes maanden in Rabwah heeft gewoond en zou u aldus niet in uw eigen dorp aanwezig geweest zijn in de periode dat de beweerde incidenten hadden plaatsgevonden. Dat u geen coherente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de periode voor uw vertrek, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas, en meer bepaald van de incidenten die aanleiding gaven tot uw vertrek, dan ook aanzienlijk.

Daarnaast beweerde u dat u meer geïsoleerd werd dan andere ahmadiyya's. Zo verklaarde u dat 'ze' bozer waren op u omdat u redelijk actief was voor de gemeenschap (NPO, p. 7, 11). Tijdens het laatste incident zouden ze specifiek uw naam geroepen hebben, en ook na uw vertrek zouden ze aan uw vader naar u gevraagd hebben (NPO, p. 7). Deze beweringen zijn echter totaal ongeloofwaardig daar u geenszins aannemelijk maakte dat u meer dan andere ahmadiyya's in het oog sprong (infra).

Het Commissariaat wenst te benadrukken dat het actief lid zijn van de ahmadiyya-gemeenschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk zal worden bedreigd en vervolgd. Uit de **COI Focus Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap van 10 oktober 2023** blijkt immers dat het relatieve belang van verschillende functies en de zichtbaarheid van deze functies sterk verschilt binnen de gemeenschap.

Wat betreft uw activiteiten in Pakistan, verklaarde u dat u actief was als 'nazim itfal' (NPO, p. 9). Naar uw eigen zeggen hield deze functie in dat u een soort voorzitter was van de kinderen van 10 tot 18 jaar oud. U gaf informatie over de koran en religieuze activiteiten, en nam kinderen en volwassenen mee naar de moskee om daar te bidden en te praten (NPO, p. 9). Uit deze verklaringen blijkt echter geenszins dat u op een dusdanig bijzondere wijze actief was of een bijzondere of hoge positie binnen de ahmadiyya-gemeenschap bekleedde in Pakistan. Uw functie was daarentegen allerm minst prominent en uw takenpakket bevatte niet meer dan doorsnee, gewoonlijke activiteiten. Bovenstaande in acht genomen wordt

gesteld dat uw religieuze beleving in Pakistan eerder beperkt was en u geenszins heeft aangetoond dat uw positie dermate zichtbaar of prominent was dat u speciaal onder de aandacht van anti-ahmadiyya elementen had kunnen komen. Tevens wordt nog opgemerkt dat u geen enkel stuk neerlegde ter staving van uw beweerde functie of activiteiten in Pakistan, waardoor deze hoe dan ook eerder twijfelachtig zijn en niet ontegensprekelijk worden aangetoond. U toonde evenmin aan dat u Pakistan verlaten heeft omwille van het feit dat u niet in alle vrijheid en zonder enige belemmering uw geloof heeft kunnen belijden.

Wat betreft uw activiteiten in België, bleef u eveneens in gebreke op overtuigende wijze aan te tonen dat u op bijzondere wijze actief bent of een hoge positie binnen de Belgische ahmadiyya-gemeenschap bekleedt. U gevraagd naar uw activiteiten hier, stelde u louter dat u verantwoordelijke was voor lichamelijke opvoeding, en momenteel verantwoordelijke bent voor literatuur. Daarnaast maakt u maandelijks een verslag van de activiteiten van de ahmadiyya-gemeenschap in Lier (NPO, p. 10). Op basis van deze verklaringen kan niet gesteld worden dat uw beweerde positie(s) in België, waar u trouwens geen enkel stuk van neerlegt, enigszins prominent of hoog is/zijn. Noch wijzen uw activiteiten in België op een bijzondere of omstandige religieuze beleving. U gevraagd of u ooit een hogere functie heeft willen opnemen, antwoordde u negatief (NPO, p. 10). Gelet op bovenstaande elementen, maakt u geenszins aannemelijk dat u in geval van terugkeer naar Pakistan gevisieerd zou worden of religieuze handelingen zal stellen die u zouden kunnen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

In casu dient bijgevolg te worden vastgesteld dat uw activiteiten binnen de ahmadiyya-gemeenschap in het verleden en het heden uw terugkeer naar Pakistan geenszins in de weg staan.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Tot slot zijn de door u neergelegde stukken ter staving van uw asielrelaas niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben slechts een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een in casu ongeloofwaardig relaas herstellen. Wat betreft de door u neergelegde stukken nr. 2 en 3, aangaande de anti-ahmadiyya acties en de algemene situatie van de ahmadiyya gemeenschap, wordt opgemerkt dat deze stukken geen betrekking hebben op uw eigen individuele situatie en bijgevolg irrelevant zijn in het kader van de beoordeling aan uw nood aan internationale bescherming. Het louter verwijzen naar dergelijke algemene informatie volstaat geenszins om enig risico dat u in concreto zou lopen, aannemelijk te maken. Hetzelfde geldt voor wat betreft de foto's van de vernielde begraafplaats van uw dorp. Deze hebben immers betrekking op een openbare plaats in uw dorp, en slaan dus evenmin op uw persoonlijke situatie. Wat betreft uw identiteitskaart wordt opgemerkt dat deze uw identiteit staft, dewelke niet ter discussie staat. Uw originele AIMS-lidkaart, de foto's van uzelf tijdens activiteiten van de Belgische ahmadiyya-gemeenschap en het betalingsbewijs van uw bijdrage aan de Belgische ahmadiyya-gemeenschap tonen aan dat u lid bent en dat u heeft deelgenomen aan activiteiten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Pakistan: Security situation** van 28 februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_pakistan_security_situation_20230228.pdf) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvonden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd werden. De aard van het gebruikte geweld zorgde er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vonden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormden religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen waren echter eerder de uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2021 en 2022 verslechterd is ten opzichte van de jaren daarvoor. De cijfers voor 2021 en 2022 wijzen op een toename van zowel het aantal incidenten als burgerslachtoffers in vergelijking met 2020. Er was sprake van veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, de opkomst van ISKP, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten, welke een toename van aanslagen in het land tot gevolg hadden. Daarnaast had de machtsovername door de taliban in buurland Afghanistan een impact gehad op het geweld in Pakistan. Het noordwesten van Pakistan werd geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten van Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) en in mindere mate door ISKP. De meeste veiligheidsincidenten vonden plaats in de provincies Khyber Pakhtunkwa en Balochistan. Het conflict is eerder lokaal van aard en speelt zich hoofdzakelijk af in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Andere regio's in Pakistan werden veel minder getroffen door veiligheidsincidenten, zoals bijvoorbeeld in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan, waar het aantal burgerslachtoffers eveneens daalde.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien uw verklaringen met

betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab in het oosten van Pakistan wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Naast de TTP waren ook anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig in Punjab. Punjab is de dichtstbevolkte provincie van Pakistan en had in 2017 een geschat inwonersaantal van bijna 110 miljoen inwoners. Meer dan de helft daarvan leeft in rurale gebieden.

Volgens ACLED werden er in 2022 76 veiligheidsincidenten gemeld, waarvan drie incidenten werden gecodeerd als 'explosions/remote violence' en 58 incidenten als 'violence against civilians'. PIPS registreerde in dezelfde periode drie aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden tegenover vijf in 2021. PICSS registreerde voor deze periode drie incidenten in vergelijking met tien in 2021. Er kan een daling worden vastgesteld van zowel het aantal incidenten als van het aantal burgerslachtoffers in 2022. Het geweld dat plaatsvond is in hoofdzaak doelgericht van aard, waarbij de veiligheidsdiensten en de overheid in het algemeen de voornaamste doelwitten waren. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Verder wordt melding gemaakt van 25 anti-terreuroperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van militante organisaties zoals TTP, ISKP en al-Qaida gearresteerd werden. Het merendeel van de geregistreerde incidenten vond plaats in Rawalpindi en Lahore.

Er was geen informatie voorhanden over interne of externe ontheemding veroorzaakt door een conflict binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/7 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

2.3. Verzoeker voegt de volgende stukken bij zijn verzoekschrift (zie inventaris bij het verzoekschrift):

“3. Attest voor de opleiding van automecanici, afgeleverd op 9 februari 2021;

4. Belgische identiteitsdocumenten van verzoekers familie;

5. Attest van de Ahmadiyyagemeenschap;

6. Uittreksel uit een nieuwsbericht van 12 april 2018 met vrije vertaling;

7. Brief geschreven door de heer M.Y. met vrije vertaling;

8. Affiches die ahmadi's oproepen weg te blijven uit de winkel en graffiti op winkel van een ahmadi;

9. Foto's van de ahmadimoskee in Ghughiat;

10. International Human Rights Committee, 17 april 2023, "A monstrous act of religions debasement in Goghiat, district Sargodha, Pakistan";

11. Foto's van de grafschennis op het ahmadikerkhof in Ghughiat;

12. Adres van het Dar-il-Sana'at Instituut te Rabwah."

3. De aanvullende nota's

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verweerder een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij zijn analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de COI Focus "*Pakistan. Security situation*" van Cedoca van 25 juni 2024.

3.2. De Raad ontvangt vanwege verzoeker een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waaraan hij de volgende stukken toevoegt:

"- Het bewijs dat naaste familieleden, namelijk zijn tante en zijn oom in september in Frankrijk als vluchteling erkend werden (stuk 1). Uit de documenten blijkt dat ze ook uit Sargodha afkomstig zijn;

- Een verslag van 4.3.2024 betreffende de moord op een familielid van verzoeker (stuk 2);

- Een verslag van 23.9.2024 over "squads" van de TLP (de Pakistaanse Taliban), die, gewapend en in groep, op jacht naar Ahmadi's gaan (stuk 3)."

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn

verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoeker verklaart Pakistan te zijn ontvlucht daar hij de Pakistaanse overheid en de Pakistaanse gemeenschap vreest omwille van zijn geloofsovertuiging als Ahmadi. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

6.2. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat het louter behoren tot de Ahmadi-gemeenschap niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken, doch dat verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen. In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal terecht als volgt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Zo bevat de Pakistaanse 'Penal Code' meerdere artikelen die er specifiek op zijn gericht om het geloof van de Ahmadiyya-gemeenschap als blasfemie te beschouwen en strafrechtelijk te vervolgen. In deze context ontstond een klimaat van religieuze intolerantie en straffeloosheid ten aanzien van de Ahmadiyya-gemeenschap, dat de leden van deze gemeenschap blootstelt aan mishandeling, geweld en

intimidatie vanwege sommige medeburgers, alsook vanwege de Pakistaanse overheid. Dit klimaat van religieuze intolerantie en straffeloosheid wordt door de Pakistaanse autoriteiten gedoogd en in sommige gevallen zelfs aangemoedigd, zoals bijvoorbeeld het tolereren en vergoelijken van anti-Ahmadi-propaganda vanwege onder meer extremistische, religieuze groeperingen. Ook in het dagelijkse leven worden de Ahmadi geconfronteerd met haat, (valse) beschuldigingen van blasfemie, bedreigingen, economische belemmeringen en andere discriminatoire bejegeningen vanwege hun medeburgers. De meerderheid van geweldsplegingen en/of aanklachten van blasfemie tegen de gemeenschap is afkomstig van medeburgers, omwonenden, van lokale geestelijken, al dan niet opgezwepen door haatspeech, en geïndoctrineerd door onevenwichtige curricula in het onderwijs en straffeloze uitingen van haat in de media, ook door politieke leiders. Het aantal aanklachten tegen Ahmadi's onder de blasfemiewetgeving is gedaald sinds 2018 maar vanaf 2021 is een stijging te bemerken. In 2021 en 2022 werden respectievelijk 110 en 107 Ahmadi's aangeklaagd.

Verder dient erop gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat lokale personen die een positie bekleden en een zeker aanzien genieten in de Ahmadiyya-gemeenschap het meeste risico lopen om het slachtoffer te worden van een doelgerichte aanval of moord. Dient evenwel te worden opgemerkt dat het aantal Ahmadi in Pakistan geschat wordt tussen 400 000 tot 600 000 en 2 miljoen tot 5 miljoen, terwijl het aantal doelgerichte moorden in de jaren 2014-2020 varieert tussen twee en elf moorden per jaar. In de jaren 2021-2022 en de eerste helft van 2023 ging het om respectievelijk 3, 3 en 1 moorden per jaar.

Hoewel rekening moet worden gehouden met mogelijke onderrapportering van geweldsdelicten tegen Ahmadi's, en hoewel het CGVS zich bewust is van de precaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, dient in het licht van de beschikbare landeninformatie besloten te worden dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan als dusdanig niet volstaat om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling of te de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de **"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan"** van januari 2017 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5857ed0e4.html> of <https://www.refworld.org>). Hierin stelt de UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of religion, ethnicity, (imputed) political opinion, and/ or other relevant grounds, depending on the individual circumstances of the case". Uit de **COI Focus Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap van 10 oktober 2023** (waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat UNHCR sinds januari 2020 geen nieuwe richtlijnen heeft gepubliceerd met betrekking tot religieuze minderheden in Pakistan.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk."

Verzoekers betoog onder verwijzing naar algemene informatie, dat er in Pakistan daden van vervolging jegens de Ahmadi-gemeenschap plaatsvinden, dat er sprake is van een wettelijke strafbaarstelling, dat de Pakistaanse autoriteiten bovendien deze strafwetgeving toepassen en dat medeburgers zich door dezelfde wettelijke bepalingen gesterkt zien om leden van de Ahmadi-gemeenschap aan te vallen, elementen die op zich niet betwist worden, en die bovendien worden gestaafd aan de hand van de voorbeelden aangehaald in en bij het verzoekschrift, is geenszins afdoende om afbreuk te doen aan bovenstaande vaststelling dat uit het geheel van de beschikbare informatie niet blijkt dat de situatie in Pakistan van die aard is dat er aldaar sprake zou zijn van een systematische vervolging van de Ahmadi-gemeenschap. Verzoeker kan dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar de algemene situatie voor Ahmadi's in Pakistan om een vrees voor vervolging in zijn hoofde aan te tonen, doch dient dergelijke vrees in concreto aannemelijk te maken, alwaar hij echter, gelet op wat volgt, in gebreke blijft.

In casu dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker geen concrete vrees voor vervolging aantoonst wegens zijn Ahmadi-geloof. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal daaromtrent op goede gronden als volgt:

"Ten gronde verklaarde u dat u niet naar Pakistan kan terugkeren omdat u vreest vermoord te worden omwille van uw religie. U verwees hierbij naar verschillende incidenten en problemen, zoals hierboven uiteengezet. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, om onderstaande redenen.

Wat betreft de discriminatie, problemen en incidenten waar u gewag van maakte, zowel op school, universiteit als in het dorp en op de boerderij (NPO, p. 6-7), liet u na enige bewijzen hiervan neer te leggen. U heeft deze zaken nooit laten attesteren, noch andere stukken voorgelegd die uw voorgehouden problemen en incidenten zouden kunnen aantonen. De aangehaalde problemen en incidenten zijn dus niets meer dan een loutere blote bewering die u op geen enkele manier hardmaakte. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat u uw problemen zou gemeld hebben of hulp heeft gevraagd bij de ahmadiyya-gemeenschap (NPO, p. 12). Dat u nooit enige inspanning heeft geleverd om uw problemen te rapporteren bij de gemeenschap of getracht heeft naar oplossingen te zoeken is weinig geloofwaardig. Ofschoon het slechts bij

blote beweringen bleef dient aangestipt dat dergelijke geïsoleerde 'incidenten' allerm minst als voldoende zwaarwichtig kunnen worden bestempeld om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Voorts wordt uw geloofwaardigheid, en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw voorgehouden relaas, aangetast daar er een opmerkelijke tegenstrijdigheid in uw verklaringen werd vastgesteld. Zo haalde u een incident aan dat zou hebben plaatsgevonden in 2022, waarbij jullie begraafplaats in het dorp volledig vernield werd en u vervolgens geslagen werd en met de dood bedreigd werd toen u alleen thuis was. U bleef na dit incident steeds thuis en uw vader begon uw vertrek uit Pakistan te regelen. Vervolgens, in juni 2022, zou een groep mensen uw huis bekogeld hebben met stenen en uw naam geroepen hebben. Er werd eveneens een koe vergiftigd (NPO, p. 7). Op basis van uw verklaringen vonden voornoemde incidenten allen in het voorjaar van 2022 plaats, en vertrok u enkele dagen na het laatste incident in juni 2022 uit Pakistan (NPO, p. 7). Hiermee tegenstrijdig verklaarde u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud echter, dat u in 2022 zes maanden in Rabwah heeft gewoond en zou u aldus niet in uw eigen dorp aanwezig geweest zijn in de periode dat de beweerde incidenten hadden plaatsgevonden. Dat u geen coherente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de periode voor uw vertrek, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas, en meer bepaald van de incidenten die aanleiding gegeven zouden hebben tot uw vertrek, dan ook aanzienlijk.

Daarnaast beweerde u dat u meer geïsoleerd werd dan andere ahmadiyya's. Zo verklaarde u dat 'ze' bozer waren op u omdat u redelijk actief was voor de gemeenschap (NPO, p. 7, 11). Tijdens het laatste incident zouden ze specifiek uw naam geroepen hebben, en ook na uw vertrek zouden ze aan uw vader naar u gevraagd hebben (NPO, p. 7). Deze beweringen zijn echter totaal ongeloofwaardig daar u geenszins aannemelijk maakte dat u meer dan andere ahmadiyya's in het oog sprong (infra).

Het Commissariaat wenst te benadrukken dat het actief lid zijn van de ahmadiyya-gemeenschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk zal worden bedreigd en vervolgd. Uit de **COI Focus Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap van 10 oktober 2023** blijkt immers dat het relatieve belang van verschillende functies en de zichtbaarheid van deze functies sterk verschilt binnen de gemeenschap.

Wat betreft uw activiteiten in Pakistan, verklaarde u dat u actief was als 'nazim itfal' (NPO, p. 9). Naar uw eigen zeggen hield deze functie in dat u een soort voorzitter was van de kinderen van 10 tot 18 jaar oud. U gaf informatie over de koran en religieuze activiteiten, en nam kinderen en volwassenen mee naar de moskee om daar te bidden en te praten (NPO, p. 9). Uit deze verklaringen blijkt echter geenszins dat u op een dusdanig bijzondere wijze actief was of een bijzondere of hoge positie binnen de ahmadiyya-gemeenschap bekleedde in Pakistan. Uw functie was daarentegen allerm minst prominent en uw takenpakket bevatte niet meer dan doorsnee, gewoonlijke activiteiten. Bovenstaande in acht genomen wordt gesteld dat uw religieuze beleving in Pakistan eerder beperkt was en u geenszins heeft aangetoond dat uw positie dermate zichtbaar of prominent was dat u speciaal onder de aandacht van anti-ahmadiyya elementen had kunnen komen. Tevens wordt nog opgemerkt dat u geen enkel stuk neerlegde ter staving van uw beweerde functie of activiteiten in Pakistan, waardoor deze hoe dan ook eerder twijfelachtig zijn en niet ontegensprekelijk worden aangetoond. U toonde evenmin aan dat u Pakistan verlaten heeft omwille van het feit dat u niet in alle vrijheid en zonder enige belemmering uw geloof heeft kunnen belijden.

Wat betreft uw activiteiten in België, bleef u eveneens in gebreke op overtuigende wijze aan te tonen dat u op bijzondere wijze actief bent of een hoge positie binnen de Belgische ahmadiyya-gemeenschap bekleedt. U gevraagd naar uw activiteiten hier, stelde u louter dat u verantwoordelijke was voor lichamelijke opvoeding, en momenteel verantwoordelijke bent voor literatuur. Daarnaast maakt u maandelijks een verslag van de activiteiten van de ahmadiyya-gemeenschap in Lier (NPO, p. 10). Op basis van deze verklaringen kan niet gesteld worden dat uw beweerde positie(s) in België, waar u trouwens geen enkel stuk van neerlegt, enigszins prominent of hoog is/zijn. Noch wijzen uw activiteiten in België op een bijzondere of omstandige religieuze beleving. U gevraagd of u ooit een hogere functie heeft willen opnemen, antwoordde u negatief (NPO, p. 10). Gelet op bovenstaande elementen, maakt u geenszins aannemelijk dat u in geval van terugkeer naar Pakistan geïsoleerd zou worden of religieuze handelingen zal stellen die u zouden kunnen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

In casu dient bijgevolg te worden vastgesteld dat uw activiteiten binnen de ahmadiyya-gemeenschap in het verleden en het heden uw terugkeer naar Pakistan geenszins in de weg staan.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Tot slot zijn de door u neergelegde stukken ter staving van uw asielrelaas niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben slechts een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een in casu ongeloofwaardig relaas herstellen. Wat betreft de door u neergelegde stukken nr. 2 en 3, aangaande de anti-ahmadiyya acties en de algemene situatie van de ahmadiyya gemeenschap, wordt opgemerkt dat deze stukken geen betrekking hebben op uw eigen individuele situatie en bijgevolg irrelevant zijn in het kader van de beoordeling aan uw nood aan internationale bescherming. Het louter verwijzen naar dergelijke algemene informatie volstaat geenszins om

enig risico dat u in concreto zou lopen, aannemelijk te maken. Hetzelfde geldt voor wat betreft de foto's van de vernielde begraafplaats van uw dorp. Deze hebben immers betrekking op een openbare plaats in uw dorp, en slaan dus evenmin op uw persoonlijke situatie. Wat betreft uw identiteitskaart wordt opgemerkt dat deze uw identiteit staakt, dewelke niet ter discussie staat. Uw originele AIMS-lidkaart, de foto's van uzelf tijdens activiteiten van de Belgische ahmadiyya-gemeenschap en het betalingsbewijs van uw bijdrage aan de Belgische ahmadiyya-gemeenschap tonen aan dat u lid bent en dat u heeft deelgenomen aan activiteiten."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiverde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar verzoeker wijst op de situatie in het dorp Goghiaat en onder meer wijst op de grafschendingen op de begraafplaats van de Ahmadiyya-gemeenschap aldaar, alsook op de "*jacht*" op Ahmadi's door de Pakistaanse taliban (TLP), dient vastgesteld dat uit de bijgebrachte stukken daaromtrent (verzoekschrift, stukken 6-11; verzoekers aanvullende nota, stuk 3) inderdaad blijkt dat de Ahmadi-gemeenschap door de Pakistaanse gemeenschap werd gevisieerd, waardoor een groot deel van deze gemeenschap uit het dorp Goghiaat wegtrok. Dit ligt evenwel in lijn met voormelde informatie in verband met de situatie van de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan (geen systematische groepsvervolging, zie *supra*) en hieruit kan dan ook niet blijken dat verzoeker in het kader van deze algemene situatie persoonlijk zou zijn gevisieerd. De door hem aangehaalde informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoonlijke, individuele, situatie.

Waar verzoeker verder opmerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Ahmadi-gemeenschap tevens wordt gevisieerd door de Pakistaanse autoriteiten en dat het daarom voor hem niet mogelijk was om de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten te laten registreren bij deze autoriteiten, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing niet enkel wordt gemotiveerd dat verzoeker van de door hem aangehaalde feiten geen documentaire bewijzen voorlegt, doch tevens verklaarde dat hij evenmin een beroep deed op de Ahmadi-gemeenschap in zijn regio van herkomst. In de door hem geschetste context, waarbij hij stelt op verschillende momenten te zijn gevisieerd omwille van zijn Ahmadi-geloof, kan echter wel degelijk worden verwacht dat verzoeker dergelijke incidenten zou bespreken met zijn geloofsgemeenschap en op die manier tot een oplossing trachtte te komen, *quod non*. In de bestreden beslissing wordt bovendien gewezen op tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen, die de ernst en de geloofwaardigheid van deze verklaringen verder ondermijnen. Waar verzoeker stelt dat hij in Rabwah een opleiding tot automecaniciën volgde en dat dit op slechts een uur rijden van zijn dorp van herkomst is gelegen (verzoekschrift, stukken 3 en 12), dient vastgesteld dat verzoeker dit attest behaalde in februari 2021, terwijl de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden betrekking hebben op de eerste helft van 2022. Op zich vormt verzoekers uiteenzetting in zijn verzoekschrift en de daartoe bijgebrachte stukken dan ook geen verschoning voor deze tegenstrijdigheden. Er dient rekening te worden gehouden met het geheel van de motieven in de bestreden beslissing, die immers samen gelezen de commissaris-generaal tot het besluit noopten om verzoeker internationale bescherming te weigeren.

Waar verzoeker bij zijn verzoekschrift (stuk 4) en bij zijn aanvullende nota (stuk 1) documenten bijbrengt waaruit blijkt dat zijn familieleden in België verblijven en dat een tante en een oom van hem in Frankrijk als vluchtelingen werden erkend, dient vastgesteld dat uit deze documenten niet kan blijken welke motivering aan deze erkenningen in België en Frankrijk ten grondslag lag, zodat het niet kan worden uitgemaakt in hoeverre verzoekers nood aan internationale bescherming hiermee verbonden zou (kunnen) zijn. De Raad wijst erop dat elk verzoek om internationale bescherming immers op zijn eigen merites moet worden beoordeeld en dat uit de erkenning van de nood aan internationale bescherming in hoofdte van verzoekers familieleden in Frankrijk niet automatisch volgt dat verzoeker zelf nood heeft aan internationale bescherming. De Raad herinnert eraan dat in het arrest N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov het Hof van Justitie oordeelde dat de richtlijn 2011/95 niet voorziet in verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van "*vluchteling*" en van "*persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt*" (HvJ 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C-652/16, punt 48) en dat elke beslissing over de verlening van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling om na te

gaan of de verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie aan de voorwaarden voor de verlening van de status voldoet. Het doel van de richtlijn is immers om te bepalen of de verzoeker een gegronde vrees heeft, dat hij persoonlijk wordt vervolgd of een risico op ernstige schade heeft. Hieruit volgt dat de nood aan internationale bescherming niet zonder meer kan worden vastgesteld of een internationale beschermingsstatus kan worden toegekend op grond van het feit dat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Evenwel trad het Hof de advocaat-generaal bij in zijn stelling dat dit niet verhindert dat *“wel rekening moet worden gehouden met de bedreigingen waaraan een gezinslid van een verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of deze verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade”* (HvJ 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C-652/16, punten 50-51). Het Hof verwijst in dit verband meer specifiek naar overweging 36 van de Kwalificatierichtlijn volgens dewelke *“Gezinsleden zijn louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar voor daden van vervolging dat zulks een grond voor de toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen”*. In casu kan uit de door verzoeker bijgebrachte Belgische identiteitsbewijzen en Franse beslissingen in hoofde van zijn familieleden evenwel niet worden afgeleid omwille waarvan deze familieleden dergelijke erkenning hebben gekregen. Verzoeker maakt dan ook niet concreet aannemelijk dat zijn familieleden zich in een gelijkaardige situatie als de zijne bevonden en/of bevinden.

Het rapport over de moord op een voorzitter van de Ahmadi-gemeenschap in Bahawalpur (verzoekers aanvullende nota, stuk 2) handelt niet over verzoekers persoonlijke, individuele, situatie. Verzoeker zelf was geen voorzitter van de Ahmadi-gemeenschap in zijn regio van herkomst. Waar hij in zijn aanvullende nota stelt dat deze persoon een familielid van hem was, kan zulks niet uit dit rapport worden afgeleid. Op zich is dit rapport dan ook niet van aard om op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen.

Dat verzoeker actief is binnen de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap (verzoekschrift, stuk 5), wordt heden niet betwist, doch doet op zich geen afbreuk aan de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing (zie *supra*). Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift geen enkele bijkomende toelichting bij dit stuk, noch voert hij enig concreet en inhoudelijk verweer inzake de voormelde motivering uit de bestreden beslissing.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoeker niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

6.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

6.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Pakistan zou hebben gekend.

7.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest Elgafaji waar het Hof van Justitie van de Europese Unie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *"er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *"hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

In zijn aanvullende nota stelt verweerder op goede gronden het volgende:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder de uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2023 verslechterd is ten opzichte van de jaren daarvoor. De cijfers voor 2023 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met 2022. Er is sprake van veranderde terreurtactieken, de wederopstanding van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten, welke een toename van aanslagen in het land tot gevolg hadden. Daarnaast heeft de machtsverovering door de Taliban in buurland Afghanistan een impact gehad op het geweld in Pakistan, onder andere door het heen-en-weer reizen van militanten. Het noordwesten van Pakistan wordt geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten van Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), en in mindere mate ISKP. De meeste veiligheidsincidenten vinden plaats in de provincies Khyber Pakhtunkwa en Balochistan. Dit conflict is eerder lokaal van aard en speelt zich hoofdzakelijk af in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Andere regio's in Pakistan werden veel minder getroffen door veiligheidsincidenten, zoals bijvoorbeeld in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan, waar het aantal burgerslachtoffers eveneens daalde.

De periode 2023 en begin 2024 werd gekenmerkt door een woelig politiek klimaat. Voormalig eerste minister Imran Khan trachtte de provinciale verkiezingen, die voorzien waren voor oktober 2023, te vervroegen door de provinciale parlementen van Punjab en Khyber-Pakhtunkwa te ontbinden in januari 2023. Khan kondigde massaprotesten aan in mei 2023. Op 9 mei 2023 werd Khan gearresteerd op beschuldiging van corruptie, wat leidde tot een toename van geweldsincidenten (protesten, aanvallen tegen veiligheidspersoneel en het viseren van de woningen van hooggeplaatste militairen). Op 5 augustus 2023 werd Khan veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf voor het verkopen van staatsgeschenken die hij kreeg in officiële hoedanigheid, maar in beroep werd zijn straf opgeschort. Op 21 oktober 2023 keerde voormalig eerste minister Nawaz Sharif terug naar Pakistan na een verbanning van vier jaar. Op 13 januari 2024 besliste het Hooggerechtshof dat de PTI niet langer gebruik mocht maken van de cricketbat als verkiezingssymbool, waardoor de leden moesten deelnemen als onafhankelijke kandidaten. Op 30 januari 2024 werd Khan veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien jaar voor het vrijgeven van staatsgeheimen en de volgende dag werden hij en zijn vrouw veroordeeld tot een gevangenisstraf van veertien jaar voor het verkopen van staatsgeschenken. De verkiezingen vonden plaats op 8 februari 2024 onder communicatie blackout, opgelegd door de overheid. De onafhankelijke kandidaten gesteund door Khan wonnen de meeste zetels in het parlement, gevolgd door PML-N en PPP. PML-N en PPP vormden een coalitie en op 3 maart 2024 werd Shehbaz Sharif aangesteld voor een tweede termijn als eerste minister. De PTI deed een oproep tot protesten om de verkiezingsuitslag aan te kaarten en stelde in beroep te gaan tegen de verkiezingsresultaten. Dit woelige politieke klimaat heeft bijgedragen tot een stijging van de veiligheidsincidenten in 2023 en het eerste trimester van 2024.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab in het oosten van Pakistan wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Naast de TTP waren ook anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig in Punjab. Punjab is de dichtstbevolkte provincie van Pakistan en had in 2017 een geschat inwonersaantal van bijna 110 miljoen inwoners. Meer dan de helft daarvan leeft in rurale gebieden. Volgens ACLED werden er in 2023 70 veiligheidsincidenten gemeld, waarvan 21 incidenten werden gecodeerd als 'battles', zes incidenten als 'explosions/remote violence' en 58 incidenten als 'violence against civilians'. In het eerste trimester van 2024 werden er volgens ACLED vijftien veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in 2023 zes aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden tegenover drie in 2022. PICSS registreerde voor deze periode veertien incidenten in vergelijking met drie in 2022. Het geweld dat plaatsvond is in hoofdzaak doelgericht van aard, waarbij de veiligheidsdiensten en de overheid in het algemeen de voornaamste doelwitten waren. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Er was geen informatie voorhanden over interne of externe ontheemding veroorzaakt door een conflict binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal bovendien op goede gronden als volgt:

"Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Verzoeker brengt geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie en/of dat de voormelde analyse onjuist, onvolledig en/of achterhaald zou zijn. Deze analyse wordt door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER